

gorges du

Klim- en reisbestemmingen moeten altijd verder, exotischer en extremer zijn. Naast alle nefaste neveneffecten van deze vorm van globalisering, kunnen we iets leuks opmerken: dichtbij huis is er soms geen kat. In Freyr is het ook in het weekend nog tamelijk rustig, zodat zelfs de zeer elegante toevallige duik in de Maas - hoofd en kin eerst, tijdens een poging in Encore un verre...je vois la mer - van een goede vriend uit Meise, nog niet de ronde is gegaan. Eigenlijk valt er naast onze deur net iets meer te beleven dan wat we denken.

Opdat deze relatief rustige, wondermooie gebieden dichtbij huis wat meer aandacht krijgen, en hopelijk ook meer afval, lawaai en een klopjacht op hagedissen, schrijven we er bij deze een reclameartikel over. Maar ja, valt de Verdon nu dichtbij te noemen? Misschien wel, want de laatste keer dat ik er naartoe ging, was dat met de fiets, samen met Laura.

Ik ken de Verdon helemaal niet van buiten en heb er ook geen waanzinnig harde routes getrokken, maar toch schrijf ik een artikel over die regio, gelegen tussen Digne-les-Bains en Aix-en-Provence. Waarom dan toch? Omdat deze magische plek, in mijn ogen, misschien wel de mooiste plek ter wereld is. En dit gevoel ervaar je als klimmer des te meer, aangezien je vanaf de eerste rappel richting de bodem van de canyon (of de start van de routes), je onmiddellijk terechtkomt in een biotoop zonder

mensen, zonder auto's, zonder clipsticks, zonder verbinding op 8a. op giftige smartphones. Midden in de canyon is één van de betere plekken om tot rust te komen, alles te vergeten en te leven volgens zon en maan. Opgelet: Verdon in combinatie met alcohol zorgt voor gevaarlijke euforie.

Maar je moet er dus ook zijn om 's werelds mooiste routes te beklimmen op zeer compacte kalkrotsen. Er zijn honderden routes van nul tot 350 meter lang, waaronder moderne en klassieke sportklimroutes, maar ook talrijke barsten en traditionele routes, in alle moeilijkheidsgraden. Meestal een technische stijl, zeer verzurend op aflopende gaatjes, terwijl je vijf meter boven je laatste haak staat te genieten van het zicht op de appelblauwzeegroene rivier, met recent geherintroduceerde vale gieren rond je kop.

Genoeg reclame, lijkt me. Voor de klimmers die ook graag iets anders doen dan kruisjes aanduiden in de topo van één of andere steengroeve of boulder, is de boodschap duidelijk. En nog iets: zet je tent op de camping à la ferme, bij Maurice Toche, in La Palud. Goedkoop, gezellig en mits een beetje geduld leer je den boer Toche deftig kennen, een ongelooflijk figuur, met levenservaring en zotte verhalen in overvloed.

VERDON

TEKST EN FOTO'S: DAVID LEDUC

De eerste routes in de gorges werden geopend in de jaren '60. De meest logische lijnen, met vooral barsten en chimneys werden toen aangepakt door een handvol curieuze avonturiers. De route La demande is daar één van. De geschiedenis van het klimmen in het gebied is erg boeiend en toont aan dat er veel ethiek gemoeid is in de klimsport en dat vele klimmers en routeopeners er een verschillende visie op nahouden. Routes werden ge-re-ëquipeerd, andere routes werden ge-dés-equipeerd, sommige oude klassiekers en artifroutes worden nu door niemand meer beklommen... Sommigen klagen dat routes van beneden af moeten geëquipeerd worden, anderen dat bepaalde routes levensgevaarlijk zijn. Alles hangt af van het doel van het klimmen zelf: is dat om een top te bereiken, om een logische lijn te volgen, om te genieten, of om zo moeilijk mogelijke passages na elkaar vrij te klimmen? Uiteindelijk maakt het niet uit, op deze plek is alles mogelijk, maar het is zeker interessant om van al deze disciplines te proeven.

Ook ik heb de Gorges du Verdon pas laat leren kennen. Twee jaar geleden namen we met de delegatie uit Brussel-Halle-Vilvoorde, - na een overdosis Jacques-Brel liedjes - de beslissing een kuur te volgen in La-Palud-sur-Verdon.

Laura, Tim, Sam, Wanne en een zestal andere collega's waren van de partij voor 2 weken klimgenot. Koude, regen, koorts en tricky rappels trachtten ons parten te spelen, maar we waren allen volledig verliefd. Bij mij sloeg er trouwens niet één vonk over, maar twee. In het midden van de wand in de gietende regen terecht komen hebben we een paar keer voorgehad, maar daar wordt een mens alleen maar sterker van.

Surveiller et Punir is een überklassieke route van slechts vier lengtes, maar op ongelooflijk compacte rots. De derde lengte in 7a+ gaf ons echter de nodige kletsen maar toch keerden we er een paar keer in terug.

Een jaar nadien, na maandenlang patattenvelden omploegen in Meise, dacht Tim de Dobbeleer er exact hetzelfde over als ik: à l'attaque!

We arriveerden in de Verdon al liftend vanuit Marseille, in de gietende regen als enigen op camping chez Toche. Schuilend in het sanitair tegen het onweer genoten we van wat wijn aan 2 euro de fles. Na drie dagen alleen op de camping kwamen Siebe en Jacopo ons vergezellen, en later wat andere Belgicains: de propagandacampagne had gewerkt.

Ondanks de koude waren de condities uitstekend, elke dag klommen we een lange route, en iedere keer was het even magisch. Samen met Tim hebben we een aantal keren mooi liggen frullen in het midden van een semi-onbestaande rappel, omdat we te koppig waren om een topo te kopen. Op een dag begonnen we dankzij ons vlot ochtendritme pas om 17.00u in La Demande, de oudste route van het massief, 320 meter in 6a chimneys en barsten met één haak om de 12 meter, en we hadden geen friends en nuts bij. Maar een goed team geniet ook van de laatste lengtes in het donker zonder koplamp, en van de nachtelijke stap van 5km naar de camping, bij volle maan.

We klommen er onder andere de volgende routes, stuk voor stuk aanraders: Les marches du temps, Luna Bong, Caca Boudin, La fête des nerfs, Démon, Prise de cent...

Na enkele maanden rusten en een paar dagen te hebben doorgebracht in de canyon in volle zomer dit jaar, wat ik niet aanraad, keerde ik begin september terug naar de Verdon, deze keer met de fiets. Samen met Laura Van Bruyssel vertrok ik vanuit Brussel, richting Chimay, en vervolgens richting Verdon. De pittige col d'Ayen oprijden, na 120km die dag, met tonnen bagage op de fiets, was een terechte opgave om de Verdon te mogen betreden.

Dan onmiddellijk richting camping Toche en zijn "le mating on fait rieng". Deze filosofie hebben we tot op de letter toegepast, want aan iedere route begonnen we te laat en klommen we de laatste lengtes in het donker. En erna nog 5 tot 10km naar de camping stappen, wegens geen auto's op de baan of geen mensen die lifters meepakten. Wel interessant dat dit na een week al routine werd. Weeral klommen we er pareltjes, maar Lamme fatale was de meest buitengewone route van allemaal: 6c max van 220 meter, maar met een waanzinnige ambiance en veel leegte in de laatste lengtes op een pijler.

De vraag is dus: 'Waarom?'